

2019. május 26. – Húsvét 6. vasárnapja – Jn 14,23-29 – Itt és most, általunk!

Nyilvánvaló volt, hogy Jézus ellenségei nem tétlenkedtek, sőt világos volt, hogy a Tizenkettő közül is beszerveztek már egyet, Júdást, az Iskariótit. A prófétai sors beteljesedése csak napok kérdése volt. És most következett az, ami majdnem minden prófétánál megisméltődött, nemcsak hogy nem volt becsületük saját hazájukban, de egyenesen minden eszközzel elhallgattatták őket. És ez nemcsak a politikai messiásokra volt érvényes, hanem mindazokra is, akik valóságosan a valóságos isteni üzenetet közvetítették. Jézus sem volt kivétel, törvénytelen gyermeknek mondták, máskor meg örültek, de legszívesebben ördögtől megszállottnak vagy az ördög csatlósának.

Miután mindez hiábavalónak látszott, elhatározták, hogy elveszejtik. Nyílt titok volt, hogy mielőbb, még az ünnep előtt el akarják söpörni az útból. Jézus is pontosan tudta ezt, és azt is, hogy a tanítványok még nem készek arra, hogy vállalják a jézusi sorsot. A tanítványok számára az elválás napja egyszerre jelenné vált, és ezt szelídítve beszélt Jézus az Atyához menésről, és a nála történő szálláskészítésről. Az evangéliumi jövő idő azonban már akkor és ott félreérthetetlen jelenné vált.

Úgy tűnhet, mintha Jézus az igazi otthonunkat valahová az egekbe akarná áttolni. Nagy kísértése az egyháznak is, nekünk is, hogy a jelen földi életet csupán átmeneti kényszertartózkodásnak tekintse. Az egyház történetében sajnos sok jel mutat arra, hogy nem baj, ha szenvedünk, nem baj, ha esz a fene itt a földön, az a lényeg, hogy majd odaát felépítjük, vagy még inkább elfoglaljuk örök, boldog szállásunkat. Olyanféle gondolkozásmód ez, mintha azt mondanánk, nem baj, ha nem sikerül is maradandó otthont készíteni Jézusnak, hisz annyi ellensége van, sőt, ha a világ a pusztulásba rohan, majd Jézus minket kiment onnan, ha tizenketten vagyunk, vagy ha száznegyvennégyezren, de mi közöttük leszünk.

A tanítványoknak ott és akkor kellett, nekünk itt és most kell újra és újra közénk csábítani Jézust, és a jézusi életet és életstílust, mert a küldetésünk nem a jövőre, hanem a jelenre szól. Nem a beláthatatlan jövőről akarta biztosítani tanítványait, mert most kell élniük, megőrizni a jézusi élet örömét, hiszen az emberek ezt kérik tőlünk számon. Itt és most, a mindennapokban készítsünk szállást Istennek, a magunk és embertársaink számára egyaránt, olyan szállást, amelyben egy Jézus formájú, Jézus alakú, eleven Isten jól érzi magát. Ennek a szállásnak olyannak kell lennie, hogy aki csak betéved, érezze, hogy ez az Istennek otthona, mert erről szól az egész életünk. Fontos, hogy a mi életünkben találják meg azt a Jézust, aki itt és most isteni életet ad általunk másoknak. Lehet, hogy amit rakunk estére, leomlik reggelre, de újra és újra neki kell feszülnünk, hogy a jézusi alapra felépítsük azt, ahová mindig jó betérni.

Sulyok Gábor, Budapest